

MOC BOŻEJ MUZYKI I WIELBIENIA BOGA

Chcę Ci pokazać coś na temat posługi prorockiej. Gdy Elizeusz chciał poznać Bożą wolę, to kazał aby zagrał mu lutnista (2Krl 3:15). Gdy lutnista zaczął grać, to na Elizeuszu spoczęła moc Pana i zaczął prorokować. Widzimy tutaj wartość Bożej muzyki.

W moim życiu wielokrotnie spoczęła na mnie ręka Pańska podczas niedzielnego wielbienia i Bóg dawał mi wtedy słowo, którego nie miałem przychodząc na spotkanie. W tej namaszczonej muzyce była moc, która pobudzała także ducha proroctwa u Elizeusza.

Nawet prorok chwilami potrzebuje pomocy muzyków. Dlatego osoby grające w zborach też muszą być namaszczone. One nie mogą być tylko dobrymi muzykami, ale muszą być namaszczone i muszą mieć czyste sumienia. Dawid mianował na muzyków i śpiewaków tylko osoby namaszczone. Niektórych muzyków, takich jak Heman (1Krn 25:5) i Jedutun (2Krn 35:15) nazywano widzzącymi (prorokami), a na przykład Asaf napisał dwanaście wspaniałych psalmów (Ps 50, Ps 73-83).

Aby zbor mógł być budowany, to Bóg potrzebuje także namaszczonych muzyków do pobudzania namaszczonych proroków. Niektórzy nie zostaną powołani na proroków, ale mogą zostać powołani na namaszczonych muzyków. Nie sądzę, aby Elizeusz został zainspirowany tego dnia, gdyby ów lutnista zaczął naśladować świecką muzykę. W jego muzyce było coś niebiańskiego.

Jest muzyka ziemską i jest muzyka niebiańska. Niebiańską muzykę można poznać po tym, że pobudza ducha do wielbienia Boga, a bezbożna muzyka sprawia, że podziwiasz muzyków! Namaszczonym muzykiem jesteś wtedy, gdy potrafisz prowadzić ludzi do wielbienia Boga, które podczas zgromadzenia wyzwala ducha proroctwa.

W 2 Księdze Kronik 20, mamy jedną z najbardziej niesamowitych historii w Starym Testamencie, która pokazuje moc chwalenia Boga. Z tego fragmentu można się nauczyć wielu rzeczy. Widzimy tutaj tłum wrogów, który zgromadził się na bitwę z królem Jehoszafatem. Po nauczce wyciągniętej z kompromisu z Achabem, teraz Jehoszafat postanowia szukać Pana. W zaufaniu modli się jedną z najwspanialszych modlitw do Pana - taką samą jak jego ojciec Asa (2Krn 14:10). Zauważ siedem rzeczy, które Jehoszafat przypomina Bogu i samemu sobie w tej modlitwie:

1. Że Bóg ma władzę absolutną (2Krn 20:6)
2. Co Bóg w przeszłości uczynił dla Izraela (2Krn 20:7)
3. Przypomina Boże obietnice (2Krn 20:8-9)
4. Że Izrael był Bożym dziedzictwem (2Krn 20:11)
5. Podkreśla swoją cakowitą bezsilność (2Krn 20:12)
6. Swój zupełny brak mądrości (2Krn 20:12).
7. Całkowitą zależność od Boga (2Krn 20:12).

Bóg natychmiast odpowiedział na tą modlitwę za pośrednictwem proroka, słowami: *„Nie bójcie się ich i nie lękajcie się! Gdyż nie wasza to wojna, ale Boża. Jutro wyjdźcie naprzeciw nich. Ustawcie się tylko i stójcie, i oglądajcie ratunek Pana!”* (2Krn 20:15-17).

Jehoszafat przed żołnierzami wysłał do bitwy śpiewaków! Gdy oni zaczęli chwalić Pana, to Pan pokonał wszystkich wrogów Judy. Dzięki łupom po swoich wrogach Juda stał się także bogaty. Ta historia pokazuje drogę zwycięstwa poprzez wyznawanie wszechmocy Boga, poprzez wiarę w Boże obietnice i wywyższanie Pana nawet wtedy, gdy stoją przed nami nasi wrogowie (nasze problemy). Wiara wyraża się w oddawaniu Bogu chwały. *„Wtedy uwierzyli Jego słowu i śpiewali na jego chwałę”* (Ps 106:12). Odwrotność tego też jest prawdą: Kiedy nie śpiewamy na Bożą chwałę, to dowodzimy, że nie wierzymy Jego słowom!

Zac Poonen

The Power of Godly Music and Praise / 23.09.2018